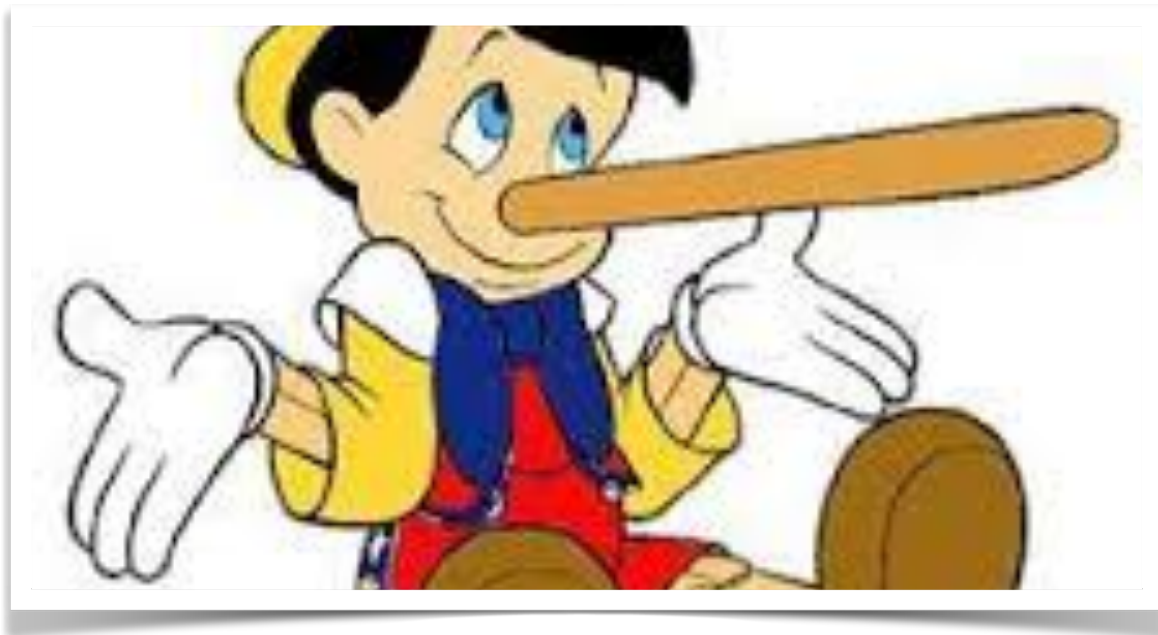

Sprookje voor volwassene

En ze leefden nog lang en ongelukkig

Lang geleden, hier ver vandaan, leefde een volk in vrede. Er was een groot kasteel, vanwaaruit het volk werd geregeerd. Dat volk leefde in een stad, Pais en Vree, en deels op de lommerrijke landerijen rondom het MaalBos.

De kasteelregenten hadden op een mooie dag een afspraak gemaakt met de bazen van andere kastelen in de omgeving. Om die afspraak na te komen, zagen de regenten zich genoodzaakt een weg door het bos aan te leggen. Maar het was een geliefd bos. En geliefd waren de kasteelheren bepaald niet, daarvoor hadden ze al best wat steken laten vallen.

Halve waarheden zijn geen leugens. Trage info kan altijd. Soms moet je de regels iets aanpassen.

Reynaerdt II, de troonheer, kreeg dus het lumineuze idee om de gehele procedure uit te besteden aan Fa. Suyker & Brood. Zij wisten exact hoe ze burgers konden verleiden met een plan in te stemmen.

‘Kom, vertel wat je strategie is, Suyker’, vroeg Reynaerdt ongeduldig. ‘Ik kan niet achterblijven bij de andere kasteelheren. ‘Suyker wreef over z’n baard. ‘Tja, wij kunnen voorzichtig beginnen met een enquête. Open, eerlijk, en begripvol. Maar ik weet het antwoord: Nee. Dus moeten we daarna iets gerichter werken. Keuzes beperken, informatie niet, later of versluierd brengen. De kasteelpoorten sluiten, U mag absoluut geen toegang verlenen tot vragen, basta.’

Brood neemt over. ‘Wij zijn natuurlijk eerlijk, heer! Dus zullen wij volgens de wet handelen. Maar dan nog is er veel mogelijk. Als je klein begint, overzien de mensen niet het geheel. Ten tweede: als je boer Inde Melkbrokkelen een deel van de winst gunt, zal die als eerste overstag gaan. De arme man zit al in de knoei met uw vorige wetsbepalingen, en Aard Gier, de geldschieter, weet u nog?

Reynaerdt neemt een druif en trekt een zuur gezicht. ‘Ja, maar ook dát is het gevolg van de afspraak met anderen. Ik moest wel!’

‘Maakt niet uit, Meester,’ vervolgt Suyker. ‘Mag ik vervolgen?’

Wat je daarna doet, is bepaalde dorpsbewoners kleine toezeggingen doen. Doe mee en we knappen het schoolplein op, of je mag meedoen in de winst. Kost je een fractie, maar je hebt breuken in de weerstand.’

Brood staat op en wappert een beetje met z’n kanten waaier. ‘Twee ijzersterke zetten zijn is een beroep op het geweten. Werkt altijd. Maak Hebt Eenpunt -die criticaster- de outcast. En de tweede is een beroep op het collectief. We moeten dit met z’n allen bereiken. En dan benoem je plechtig dat hogere doel.’

Eénwinde, de vrouw van Reynaerdt, heeft het gesprek tot nu toe zijdelings gevolgd. Ze is ook graag in het bos, maar tja, de kasteelheer is de baas en zal het wel het beste weten. Toch schraapt ze alle moed bij elkaar.

‘Mijn heer...permissie tot praten...de mensen in Pais en Vree doen geen vlieg kwaad. Als je je doel wil bereiken, Heer Reynaerdt, kan je beter elk huis apart benaderen en een voorstel tot verbetering doen. Veel meer werk en eerlijk gezegd...’ ze kijkt een beetje schuw om zich heen...’vertrouw ik die Grote Heren verderop niet. Ze zijn er al eerder met de Grote Buit vandoor gegaan. En zo’n oerlelijke weg door het bos, dat is toch de Olifant in de Porseleinkast?.’

Eénwinde bloost. Nog nooit heeft ze zoveel gezegd in zo’n korte tijd. En hoe komt ze aan die uitdrukking?

Maar Reynaerdt reageert niet boos. Hij weet ook dat Pais en Vree wel klaar is met zijn dwalingen, hoewel hij toch echt het beste voor heeft. In de Vaart de Volkeren!

‘Vrouw is een vrouwe, heer, die zijn wat zachtmoediger.’ Suyker maakt een buiging en zwaait z’n hoed naar Eénwinde en richt zich weer naar Reynaerdt. ‘U bent de heerser, en afspraken zijn afspraken. En...’ Suyker wrijft in zijn handjes...’wij kunnen altijd nog Groen als Gras inzetten. Die twee zijn uw

trouwste dienaren. Commitment scheidt een extra hindernis voor Pais en Vreebewoners.

Wij denken dat wij nóg een mooie zet hebben.' Brood kijkt omhoog, z'n ene laars parmantig voor z'n ander. Hij is duidelijk een ervaren man. 'Laat men stemmen! Per slot van rekening wonen er maar weinig mensen in het bos. Die worden democratisch geëlimineerd. En de meeste bewoners van Pais en Vree hebben die weg niet direct in beeld, ze zullen akkoord gaan.

En u heeft meteen een mooie naam voor de weg dwars door het bos: De Weg van de Minste Weerstand!'

Reynaerdt veert op uit z'n eikenhouten fauteuil. 'Briljant! Maar dan heb ik nog een vraag, Suyker en Brood...de penningen die ik ontvang van de bosbewoners, gaan dan sterk verminderen. Want hun bezit neemt in waarde af.'

Allewinde slaakt een kreet. 'Oh heer! Ziet toch af van uw plan! In het bos wonen Peek en Veere. Twee lieve mensen die zich daar juist hebben gevestigd. Zij zal in tranen zijn, hij in onrust. U splijt gelukkige gezinnen en maakt mensen arm. Zo oneerlijk!' Ze pakt haar satijnen zakdoekje en pinkt een traan weg. 'Met alle respect, heer Reynaerdt, maar er zullen altijd slachtoffers zijn', merkt Brood vilein op. Deze lieden zijn toch de Randfiguren. Eenmaal een aantal Pais en Vree-bewoners aan uw bevallige zijde, en wij zetten onze laatste troef in...'

Draagvlak of Acceptatie

Reynaerdt kijkt verveeld. 'Ik vind het wel een ingewikkeld proces aan het worden. Ik kan ook gewoon confiskeren die handel.'

'Heb vertrouwen.' Suyker krabt onder z'n paardenharen pruik. 'En juist dat ongeduld is dan in ons voordeel. We zeggen tegen de welwillende Pais en Vree-mensen dat er gewoon geen keuze is. Je hebt het maar te accepteren. Want zoals U in alle wijsheid al zegt; In de Vaart der Volkeren!'

Eénwinde loopt naar het haardvuur. Ze staart naar de vlammen. Peek en Veere. Haar beste vrienden. Straks als Peck en Veeren afgevoerd. Haar maag rommelt. Er komt een stekende hoofdpijn op.

Dit ga ik niet toestaan, want als de heer zijn zin krijgt, zullen veel mensen misschien nog lang, maar zeer ongelukkig leven.

Wordt vervolgd...